

IUBITI CREDINCIOȘI!

Vă mulțumim în numele Domnului și al comunității noastre pentru orice gest de compasiune și sacrificiu pe care l-ați făcut pentru susținerea bisericii noastre.

Cuvintele nu pot exprima îndestul bucuria pe care o simțim atunci când un om se vindecă de patimile sale cu ajutorul semenilor, prin mila Domnului.

Ne menținem în continuare dorința noastră de a avea o comunitate vie, care să mențină într-o formă concretă și continuă acte de caritate pe plan local cum ar fi: ajutorarea sărmanilor, vindecarea persoanelor cuprinse de patimi, alinarea, consilierea persoanelor singure și reintegrarea acestora și orice alta formă de ajutorare a persoanelor deznădăjduite.

Întrucât angajamentele noastre caritabile către cei nevoiași sunt posibile prin mila comunității, a contribuției fiecărui membru cu donatii după posibilitatea fiecăruia, indiferent de valoarea acesteia, vă menționăm modalitățile disponibile după cum urmează:

- Donații de orice fel direct la sediul sau reprezentanții Parohiei noastre
- Donații în RON în contul deschis la CEC: RO12CECEIS0108RON1150902

CONTACT

Parohia Sf. Ier. Vasile, str. Vasile Lupu
Nr. 38, Iasi

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744/267661
0746/649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com
<http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/>

Cont C.E.C.- RO12CECEIS0108RON1150902

MITROPOLIA MOLDOVEI SI BUCOVINEI

Protopopiatul Iași 2

PAROHIA "SF. VASILE - TĂTĂRAȘI"

Str. Vasile Lupu, nr.38, Iași, jud. Iași
tel: 0744267661

Nr. 4 – Decembrie 2016 FOAIA PAROHIALĂ

'Profanul' de la serviciu.

[Autor: Pavel S.]

Cea mai păcătoasă perioadă în care m-am aflat, din câte îmi aduc aminte, a fost perioada în care, prin prisma titlaturii și a autorității pe care o dețineam, nu aveam nici o provocare la serviciu. Lucram cu zeci sau sute de oameni în fiecare lună, ne cunoșteam de mulți ani și zilele treceau într-o formă destul de previzibilă, nefiind nimic care să mă zdruncine sau să mă rănească.

Dacă se întâmpla să ridiculizez pe cineva în public, îmi găseam în sinea mea diverse motive pentru a-mi justifica comportamentul și reveneam la ideea greșită că eu sunt un om bun cu toate că nu citeam Biblia și la spovadă nu mai fusesem de ani buni. Așa au trecut aproape 7 ani din viață, ani în care am fost acaparat de mândrie, violență pasivă, ironii, necunoștință, neincercare, și multe altele.

În al 7-lea an de carieră am primit o ofertă de la altă companie pe o poziție similară.

În paralel, îmi dezvoltasem o stare de anxietate, de care nu știam cum să scap. Nu știu ce îmi provoca această stare, dar bănuiesc că își avea rădăcina în slava desartă și mândria pe care le aveam în mine. Voiam, în unele momente, să evadez din propriul meu corp, și îmi spuneam în sinea mea: “Doamne, m-am săturat de mine însumi”. În același timp, printr-o oarecare conjunctură dumnezeiască am început să citesc din Biblie. Scria în Biblie despre un om nou întru Hristos, și mă gândeam oare la ce se referea și cum pot ajunge un om nou ce nu mai este sfâșiat de durere.

Odată cu începerea noului serviciu, mi-am pus în gând să încerc să practic ce citeam din Biblie, să văd dacă îmi găsesc cumva drumul spre acest om nou. După doar câteva zile la noul serviciu, mi s-a întâmplat ceea ce nu mi-am imaginat vreodată că este posibil. O colegă a început să țipe la mine, fără vreun motiv anume, aruncându-mi cuvinte înjositoare de tot felul, de față cu toți colegii. Suprins de această situație, parcă nu îmi reveneam.

Mă gândeam în sinea mea, “uite ce vreme mi-am ales să practic ce scrie în Biblie..., chiar acum când îmi e cel mai greu”. Ceva din mine îmi spunea că măcar dacă nu pot să îmi iubesc vrajmajul, măcar să nu ripostez. Nu îmi venea să cred ce mi se întâmplă, nu putem să dorm de durere și anxietatea parcă se triplase.

Am fost și m-am spovedit și am continuat să citesc din Biblie. Nu după foarte mult timp, dar știu că nu a fost prin puterile proprii, reușeam cu succes să tac din gură și să nu ripostez violenței ce venea din partea colegei. În tăcere și în atitudinea de a nu riposta, simțeam în mine însumi o putere vindecătoare. Cerând ajutorul părintelui duhovnic, începusem să am gânduri bune în vremea în care eram insultat. Erau gânduri de natură să nu lase loc celor de ură ce în trecut îmi veneau în formă naturală și îmi era foarte greu să le opresc. Acum aceste gânduri bune, erau un fel de pastile duhovnicești, frânturi din sfaturile pe care le primeam în timpul spovedaniei sau mici citate din scrierile Sfinților Părinți pe care le mai citeam uneori de pe internet. Aveam gânduri ce îmi spuneau “iart-o, poate această persoană a avut un trecut greu”, “Doamne, nu sunt vrednic de respectul acestei persoane”, “Doamne, nu-i socoti ei păcatul acesta”.

Nu a durat mult până când, această provocare vindecătoare, s-a rezolvat în cel mai neașteptat mod posibil: acea colega a întâlnit în același birou o altă colega ce avea un comportament similar cu al ei. Ambele persoane erau ocupate în a demonstra una celeilalte care dintre ele e mai presus și astfel eu am fost lasat în pace.

Marturisesc că văd ceea ce mi s-a întâmplat ca pe o binecuvântare ce m-a trezit la realitate din păcătoasa mea atitudine. Cu toate că citisem cărți de psihologie sau dezvoltare personală, acestea nu m-au ajutat. Vindecarea anxietății pe care o aveam, a fost posibilă doar în Biserică doar cu mila Domnului, prin ajutorul părintele duhovnicesc. Slavă lui Dumnezeu pentru toate!

ȘFINȚII PĂRINȚI NE ÎNVAȚĂ...

Sfântul Vasile ne spune: "Trei sunt stările din care facem binele: starea slugilor, când facem bunătatea temându-ne de Dumnezeu și de muncă; starea argaților, când o facem cu nădejde de plată; starea fiilor, când o facem pentru însuși binele și pentru dragostea de Dumnezeu, căci fiul nu face voia părintelui său de frică și nici ca să aibă plată de la el, ci iubindu-l se silește să-l cinstească și să-l odihnească pentru ca să-l veselească.

Așadar, suntem datori să facem milostenie pentru însuși acest bine, fiindu-ne milă unul de altul, ca de niște mădulare ale noastre; să facem bine altuia ca și cum noi înșine am fi ajutați de el, și așa să dăm cu bucurie în suflet ca și cum noi am lua de la acela. Aceasta este milostenia ce se face cu pricepere. [...].

Să nu zică cineva că eu sunt sărac și n-am cu ce să fac milostenie, că de nu poți da cât bogații aceia de care scrie Sfânta Evanghelie, dă măcar doi bănuți, ca femeia aceea văduvă și săracă, și Dumnezeu îi primește de la tine mai mult decât darurile acelora, iar de nu ai nici atât, milostivește-te spre vecinul tău și-l ajută măcar cu lucrul. Nu poți nici aceasta? Mângâie pe fratele tău cu cuvântul. Nu poți nici cu aceasta să-l ajuți? Cel puțin când se va tulbura fratele tău asupra ta și se va mânia, fă milă cu dânsul și suferă mânia lui, văzându-l supărat de vrăjmașul. În loc să-i zici un cuvânt ca să-l tulburi mai mult, taci, și cu aceasta miluiești și sufletul lui și-l scoți de la vrăjmașul.

Asemenea, de-ți va greși fratele, milostivește-te și-i iartă greșeala, ca să iei și tu iertare de la Dumnezeu, care zice: „Iertați și vi se va ierta!“.

Sărbători fericite!